



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph. D. ve věci

žalobce: **Alverso GmbH**
sídlem Maienbuhlstr. 8c, 7677 Wembach, Spolková republika
Německo
zastoupen daňovým poradcem BD Consult, s. r. o.
sídlem Jeseniova 1196/52, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj**
sídlem Na Jízdárně 3162/3, 709 00 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2021, č. j. 3959992/21/3201-52522-805038

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 22. 11. 2021 domáhal zrušení shora vymezeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta námitka

Shodu s prvopisem potvrzuje M. R.

žalobce proti nevyhovění žádosti o vrácení přeplatku, o němž byl daňový subjekt zpraven na základě vyrozumění č. j. 3531451/21/3201-52522-805038 ze dne 17. 09. 2021.

2. Žalobce uvedl, že v dané věci panují mezi účastníky rozporné názory na výši úroku ze zadržovaného nadměrného odpočtu DPH za leden 2014, která měla být žalobci vyplacena. K odvolání žalobce byla rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství č. j. 33284/20/5300-22442-712600 ze dne 1. 9. 2020 zvýšena původně žalobci přiznaná částka nadměrného odpočtu DPH za leden 2014 ve výši 399 215 Kč o částku 202 957 Kč na celkovou částku 602 172,- Kč. Úrok ze zadržovaného nadměrného odpočtu DPH za leden 2014 z částky 399 215 Kč byl žalobci vyplacen ve výši 1% + REPO sazba České národní banky (dále jen „ČNB“) platná v první den kalendářního pololetí dle § 254a zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Úrok ze zadržovaného nadměrného odpočtu DPH za leden 2014 z částky 202 957 Kč byl nicméně žalobci vyplacen ve výši 14% + REPO sazba ČNB platná v první den kalendářního pololetí.
3. Žalobce především namítá, že žalovaný měl přiznat úrok ze zadržovaného nadměrného odpočtu DPH za leden 2014 ve výši 14 % + REPO sazba stanovená ČNB rovněž z částky 399 215 Kč (za období od 1. 1. 2015 do 22. 6. 2018), a to v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020 č. j. 1 Afs 445/2019-47. Úrok ve výši 1% + REPO sazba ČNB platná v první den kalendářního pololetí považuje žalobce za nepřiměřeně nízký a nepoužitelný pro rozpor s evropskými pravidly.
4. Žalobce rovněž nesouhlasí se závěrem žalovaného, že žádost o doplacení úroku z částky 399 215 Kč za období od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2018 představuje rozporování rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 Af 3/2020-32, neboť nárok vzniká automaticky ze zákona a jeho vznik není možno vázat na rozhodnutí správce daně. Správná výše úroku v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu tedy měla být automaticky připsána na osobní účet žalobce u správce daně, na kterém je tedy nyní (resp. k datu podání nové žádosti žalobce ze dne 16. 7. 2021) k dispozici přeplatek ve výši rozdílu mezi původně přiznaným úrokem (1% + REPO sazba ČNB platná v první den kalendářního pololetí) a požadovaným úrokem (14% + REPO sazba ČNB platná v první den kalendářního pololetí).
5. Žalobce také namítá, že názor žalovaného, že úrok požadovaný žalobcem nelze přiznat z důvodu „překážky věci již rozhodnuté“, neboť proběhlo soudní řízení před Krajským soudem v Ostravě, který pod č. j. 22 Af 3/2020-32 rozsudkem ze dne 21. 5. 2020 žalobu na stanovení žalobcem požadované výše úroku zamítl, je nesprávný, když zmiňovaný rozsudek krajského soudu byl vydán v řízení o žalobě proti jinému rozhodnutí než nyní, a to proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 14. 11. 2019, č. j. 47069/19/5300-22442-712600.
6. Dále má žalobce za to, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nijak nevypořádal s námitkou žalobce, že předchozí postup správce daně byl z procesního hlediska v rozporu s platnou právní úpravou. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 14. 11. 2019, které bylo napadeno žalobou, jež byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 5. 2020, č. j. 22 Af 3/2020-32, bylo vydáno k odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 15. 6. 2018, č. j. 2568097/18/3201-52522-805038, ze dne 23. 7. 2018, č. j. 2807622/18/3201-52522-80508 a ze dne 23. 7. 2018, č. j. 2808424/18/3201-52522-805038. Tato rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj v záhlaví uváděla, že jsou rozhodnutí vydána

dle § 254a daňového řádu, v poučení bylo nicméně uvedeno, že proti těmto rozhodnutím se lze odvolat ve lhůtě 30 dnů od doručení, ačkoliv z § 254a daňového řádu vyplývá, že opravným prostředkem je námitka.

7. Napadené rozhodnutí shledal žalobce nepřezkoumatelným rovněž proto, že se žalovaný nijak nevypořádal s námitkou žalobce, že žádost o vrácení přeplatku může být v téže věci podána opakovaně, vždy ke konkrétnímu datu.
8. Dle názoru žalobce tedy není výše přeplatku dána subjektivním rozhodovacím procesem správce daně, ale vyplývá přímo z § 254a daňového řádu (modifikovaném rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020 č. j. 1 Afs 445/2019-47). Výše přeplatku není konstantní, ale je nutno ji zkoumat vždy k danému datu, a proto žalobce žádá o posouzení, zda mu vznikl přeplatek na dani k datu 16. 7. 2021, kdy byla podána nová žádost žalobce o vrácení přeplatku.
9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že žalobce v žádosti o vrácení přeplatku ze dne 16. 7. 2021 opakovaně toliko jinou procesní cestou nárokuje předpis a vyplacení částky úroků, o nichž již bylo pravomocně rozhodnuto kompetentním orgánem finanční správy České republiky, přičemž dané pravomocné rozhodnutí druhoinstančního správce daně obstálo v rámci přezkumu ve správním soudnictví, realizovaného rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 5. 2020, č. j. 22 Af 3/2020-32. K žalobcově námitce stran neexistence překážky věci rozhodnuté žalovaný uvádí, že právní moc daného rozhodnutí zakládá překážku věci rozhodnuté a případnou vadu rozhodnutí nelze zhojit vydáním nového rozhodnutí. Žalovaný má rovněž za to, že žalobce svou žádost o vrácení přeplatku ze dne 16. 7. 2021 opírá o stejný skutkový stav, o jaký se opíral v řízení vedeném u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 Af 3/2020. Existuje-li tedy v žalobcově případě skutkový stav, ze kterého Krajský soud v Ostravě dovodil, že žalovanému náleží úrok z nadměrného odpočtu za předmětné zdaňovací období, za předmětnou dobu úročení, vypočtený užitím REPO sazby stanovené ČNB, zvýšené o 1 procentní bod, nelze se od tohoto stavu odchýlit, když odlišnost skutkového stavu nemůže být dána pouhou změnou judikatury. Závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 Afs 445/2019-47 navíc nemohou působit zpětně. Závěrem žalovaný zdůraznil, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, když má všechny stanovené náležitosti a všechny námitky žalobce byly dostatečně vypořádány.

Zjištění z obsahu správních spisů

10. Ze spisu správce daně krajský soud zjistil, že dne 27. 2. 2014 podal žalobce u správce daně daňové přiznání k DPH za leden 2014, ve kterém tvrdil nárok na daňový odpočet ve výši 602 172 Kč. Dne 14. 6. 2018 vydal správce daně platební výměr č. j. 2557744/18/3201-52522-805038, kterým stanovil, že žalobci vznikl nárok na odpočet DPH za leden 2014 ve výši 399 215 Kč, který byl žalobci vyplacen dne 22. 6. 2018. Dne 23. 7. 2018 vydal správce daně rozhodnutí o výši úroku z daňového odpočtu č. j. 2808424/18/3201-52522-805038, kterým přiznal žalobci za období od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2015 úrok z daňového odpočtu z částky 399 215 Kč ve výši 1 % + REPO sazba stanovená ČNB, tj. úrok v celkové výši 1 735 Kč. Dne 23. 7. 2018 vydal správce daně rozhodnutí o výši úroku z daňového odpočtu č. j. 2807622/18/3201-52522-805038, kterým přiznal žalobci za období od 3. 5. 2014 do 31. 12. 2014 úrok z daňového odpočtu z částky 399 215 Kč ve výši 14 % + REPO sazba stanovená ČNB, tj. úrok v celkové výši 37 342 Kč. Dne 15. 6. 2018 vydal správce daně rozhodnutí o výši úroku z daňového odpočtu č. j. 2568097/18/3201-52522-805038, kterým

přiznal žalobci za období od 1. 6. 2015 do 22. 6. 2018 úrok z daňového odpočtu z částky 399 215 Kč ve výši 1 % + REPO sazba stanovená ČNB, tj. úrok v celkové výši 13 691 Kč.

11. Proti uvedeným rozhodnutím brojil žalobce odvoláním, o němž rozhodlo Odvolací finanční ředitelství rozhodnutím ze dne 14. 11. 2019, č. j. 47069/19/5300-22442-712600 tak, že potvrdilo výše specifikovaná rozhodnutí správce daně o výši úroku z daňového odpočtu a zamítlo odvolání žalobce. Proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 21. 5. 2021, č. j. 22 Af 3/2020-32 zamítl. Proti zmíněnému rozsudku Krajského soudu v Ostravě brojil žalobce kasační stížností, která byla odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2020, č. j. 8 Afs 67/2020-38 z důvodu neodstranění nedostatku podmínek řízení ze strany žalobce.
12. Žalobce následně dne 16. 7. 2021 podal u žalovaného žádost o vrácení přeplatku, kterou se domáhal vrácení úroku ze zadržovaného nadměrného odpočtu DPH za leden 2014 z částky 399 215 Kč za období od 1. 1. 2015 do 22. 6. 2018 ve výši rozdílu mezi úrokem vyplacným žalobci ve výši 1 % + REPO sazba stanovená ČNB a úrokem ve výši 14 % + REPO sazba stanovená ČNB, který měl žalobci dle jeho názoru správně náležet. Na tuto žádost reagoval žalovaný dne 17. 9. 2021 vyrozuměním o přeplatku tak, že se žádosti nevyhovuje. Proti tomuto vyrozumění podal žalobce dne 27. 9. 2021 námitku, kterou žalovaný zamítl napadeným rozhodnutím s tím, že o namítaném rozdílu na úroku z daňového odpočtu za zdaňovací období leden 2014 již rozhodlo Odvolací finanční ředitelství, a to rozhodnutím ze dne 14. 11. 2019, č. j. 47069/19/5300-22442-712600 a následně rovněž Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 21. 5. 2020, č. j. 22 Af 3/2020-32.

Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
14. Podstatou žalobních námitek žalobce je skutečnost, že žalovaný měl žalobci přiznat úrok ze zadržovaného nadměrného odpočtu DPH za leden 2014 z částky 399 215 Kč za období od 1. 1. 2015 do 22. 6. 2018 ve výši 14 % + REPO sazba stanovená ČNB, a to v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, a nikoliv pouze úrok ve výši 1 % + REPO sazba stanovená ČNB, který mu byl vyplacen.
15. Žalobce se žádostí o vrácení přeplatku – úroku ze zadržovaného nadměrného odpočtu domáhal úroku ze zadržovaného nadměrného odpočtu DPH za leden 2014 z částky 399 215 Kč za období od 1. 1. 2015 do 22. 6. 2018 za situace, kdy o výši tohoto úroku již bylo rozhodnuto rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 14. 11. 2019, č. j. 47069/19/5300-22442-712600 a rovněž rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 5. 2020, č. j. 22 Af 3/2020-32. Takto stanovený úrok byl žalobci rovněž vyplacen.
16. Krajský soud se neztotožňuje s názorem žalovaného, že v dané věci rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 5. 2020, č. j. 22 Af 3/2020-32 vytváří překážku věci rozsouzené. V řízení vedeném pod sp. zn. 22 Af 3/2020 brojil žalobce u podepsaného soudu proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 14. 11. 2019, č. j. 47069/19/5300-

22442-712600, kterým bylo v odvolacím řízení rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj jako správního orgánu prvního stupně. Oproti tomu v projednávané věci směřuje žaloba proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 18. 11. 2021, č. j. 3959992/21/3201-52522-805038, který vystupoval v pozici správního orgánu rozhodujícího o námitce žalobce ve smyslu § 159 odst. 3 daňového řádu. Nadto, předmětem řízení ukončeného rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství bylo určení výše úroku z neoprávněně zadržovaného nadměrného odpočtu, kdežto v nyní projednávané věci bylo předmětem řízení posouzení otázky existence vratitelného přeplatku na osobním daňovém účtu žalobce. Lze tedy uzavřít, že v nyní projednávané věci není dána překážka věci rozhodnuté ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (blíže srov. také závěry Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, č. j. 2 As 63/2011-60).

17. Krajský soud nicméně nesouhlasí ani s argumentací žalobce, že výše úroku ze zadržovaného nadměrného odpočtu vyplývá v projednávané věci ze zákona a není závislá na rozhodnutí správce daně. O výši úroku žalobce z částky zadržovaného nadměrného odpočtu za předmětné období bylo rozhodnuto v řízení, jež bylo ukončeno rozhodnutím Odvolacího finančního úřadu ze dne 14. 11. 2019, přičemž toto rozhodnutí obstálo v následném soudním přezkumu, když žaloba žalobce byla rozsudkem podepsaného soudu ze dne 21. 5. 2020, č. j. 22 Af 3/2020-32 zamítnuta. Na uvedeném závěru nemůže ničeho změnit ani následně vydaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 Afs 445/2019-47, neboť závěry v něm vyslovené již nebylo možno na projednávanou věc aplikovat. Ostatně, žalobce se sám připravil o možnost zvrácení závěrů Krajského soudu v Ostravě v rozsudku ze dne 21. 5. 2020, když v důsledku jeho nečinnosti byla odmítnuta jím podaná kasační stížnost, kterou proti citovanému rozsudku brojil.
18. Tedy, za situace, kdy o výši úroku ze zadržovaného nadměrného odpočtu za leden 2014 z částky 399 215 Kč za období od 1. 1. 2015 do 22. 6. 2018 již bylo pravomocně rozhodnuto a následně toto rozhodnutí obstálo i v soudním přezkumu a zároveň nedošlo (a již nemůže dojít) k odklizení rozhodnutí o určení výše úroku žalobce, je třeba učinit závěr, že žalobci nevznikl přeplatek na jeho osobním účtu u správce daně, představující žalobcem požadovaný rozdíl mezi již přiznaným a vyplaceným úrokem ze zadržovaného odpočtu a mezi úrokem nárokovaným.
19. Nelze přisvědčit ani námitce žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z toho důvodu, že se žalovaný nijak nevypořádal s námitkou žalobce, že předchozí postup správce daně byl z procesního hlediska chybný, resp. z důvodu, že se žalovaný nevypořádal s námitkou žalobce, že žádost o vrácení přeplatku lze podat opakovaně. Žalovaný se s těmito námitkami dle názoru krajského soudu v napadeném rozhodnutí implicitně vypořádal, když uvedl, že o výši úroku, o níž již jednou bylo rozhodnuto, nelze rozhodovat novým rozhodnutím.

Závěr a náklady řízení

20. S ohledem na uvedené skutečnosti tedy soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobci, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost.

[Sem zadejte text.]

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 12. července 2022

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu